

sudku pro zmeškání na základě Šu 459 tr. ř. též proto, že obžalovanému nebyla obsílka k hlavnímu líčení řádně doručena, neboť, kdyby byl chtěl zákonodárce nedoručení obsílky v trestním řízení o zločinech a přečinech postavit na roveň neodvratným překážkám podle Šu 427 tr. ř., byl by zajisté v Šu 478 tr. ř. tento důvod nebyl na roveň postavil jiným neodvratným překážkám (Storch, Řízení trestní II. 541). I bylo pro tento zmatek stížnosti vyhověti, napadený rozsudek zrušiti jako zmatečný a, ježto se nelze obejít bez nového hlavního přelíčení, slušelo podle Šu 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. pro rok 1878 uznati právem tak, jak shora uvedeno.

Čís. 1948.

Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.).

Otázka šálnosti známky jest t. zv. otázkou smíšenou, avšak otázka, může-li býti rozdíl mezi zbožím, označeným chráněnou známkou, a mezi označením cizího zboží postřehnout obyčejným kupitelem jen vynaložením zvláštní pozornosti, jest skutkovým zjištěním.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1925, Zm I 601/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 18. června 1924, jímž byl obžalovaný podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečiny podle §§ů 23 a 25 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

K vývodům zmatečnou stížnosti k důvodu zmatečnosti podle čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř. dlužno předeslati, že otázka šálnosti závadného označení zboží a zaměnitelnosti označení dvojího zboží jest otázkou t. zv. smíšenou, že rozřešení její spočívá nejen na okolnostech, týkajících se stránky popisné, ve kteréžto příčině jde předem již o zjištění čistě skutkového rázu, nýbrž také na představě hlediska a pojmu »obyčejného kupitele«; v tomto ohledu zahrnuje v sobě řešení oné otázky také momenty právní. Nepochybil-li nalézací soud ve výkladu pojmu »obyčejného kupitele« ve smyslu Šu 25 zákona o ochraně známek, jest jeho posouzení oné otázky, tedy zejména i otázky, zda může býti rozdíl mezi zbožím, označeným známkou chráněnou, a mezi označením zboží cizího postřehnout obyčejným kupitelem zboží jen vynaložením zvláštní pozornosti, skutkovým zjištěním, jež po stránce právní vůbec nemůže býti napadáno, po stránce skutkové pak podléhá odporu jen s hlediska formálních důvodů zmatečnosti. V té příčině písemná zmatečnou stížnost vůbec rozsudku nevytýkala pochybení v pojetí představy »obyčejného kupitele«; teprve při zrušovacím roku zástupce soukromé obžalobkyně způsobem, ovšem přípustným, vytýkal v tom směru rozsudku pochybení, tvrdě, že, označuje-li rozsudek za obyčejného kupitele ve smyslu Šu 25 zákona toho, kdo je rozhodnut, kupovatí podle známky, vymezuje

onen pojem příliš úzce, nepomýšleje na kupitele, jenž má býti teprve získán pro známku chráněné zboží. Výtka ta je neoprávněna. Dlužno především poukázati na to, že rozsudek se co do výkladu pojmu »obyčejného kupitele« neobmezuje na to, co shora již uvedeno, nýbrž že i na několika dalších ještě místech zřetelně z něho lze vyčísti, kterými právními náhledy byl soud nalézací veden; náhledy ty jsou správné. Rozsudek neopomenul dbáti toho, co je pro obojí označení zboží příznačným, jaký je význam shledaných podobností v poměru k celkovému dojmu, a že obyčejný kupitel nevynakládá zvláštní pozornosti. Že při tom nebral zřetele na kupitele, »který má býti teprve akvirován«, je rovněž správné. Neboť, buď jde o kupitele, který, třeba sám zboží, opatřeného chráněnou známkou z vlastního názoru ještě neznal, kupuje, po případě koupiti chce podle představy jinak, na příklad popisem mu zprostředkované; kupitel takový spadá úplně do skupiny, na kterou rozsudek pomýšlí. Anebo jde o kupitele, jenž nemá ani matné představy o tom, jak vypadá nebo zní chráněná známka, nebo snad ani neví o její existenci. Kupitel takový však není měřítkem, jímž se posuzuje šálivost označení zboží; jeť protějškem opačného extrému, kupitele odborníka, vynakládajícího pozornost mimořádnou; na žádného z nich nelze bráti zřetele.

Čís. 1949.

Úplatkářství (zákon ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n.).

Pro pojem »nepatrný prospěch« (§ 2 odst. druhý zákona) rozhodují okolnosti daného případu, pokleslá hodnota peněz a drahotní poměry; spadají sem i dary, převyšující svou hodnotou zpropitné.

Ustanovení §u 9 zákona nelze rozšiřovati i na případy, kdy byl majetkový prospěch jen nabídnut nebo žádán.

Podplacením veřejného činitele, by neoznámil politickému úřadu přestoupení zákazu čepovati lihoviny při taneční zábavě (§ 3 odst. třetí zákona ze dne 17. února 1922, čís. 86 sb. z. a n.) byl dotčen důležitý veřejný zájem.

Zákon o úplatkářství nevylučuje povolení podmíněného odsouzení z důvodu veřejného zájmu.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1925, Zm II 26/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného a státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 4. prosince 1924, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle §u 2 odstavec druhý zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n., pokud se týče, pokud jím obžalovaný byl uznán vinným toliko tímto přestupkem a nikoliv přečinem podle prvního odstavce téhož §u a nebylo uznáno na propadnutí poskytnutého majetkového prospěchu 50 Kč ve prospěch státu, vyhověl však odvolání obžalovaného z výroku o nepřiznání podmíněného odsouzení a povolil mu podmíněný odklad výkonu trestu se zkušební dobou dvou let.